

[Rager.]

Medvirkning som Passager i hele Komplexet derigennem, at man gør det, som vil føles som en meget stærk Forurettelse af København, nemlig at flytte et Par københavnske Mandater til Jylland. Det kunde ogsaa være, det betalte sig bedre at faa Københavnerne med i Vognen som glade Gæster fremfor det ærede Medlem Hr. Krag, som nok alligevel vilde surmule.

Jeg vil derefter gerne have Lov til at knytte et Par Bemærkninger til en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremsatte ved sin Tale her den 30. November, der er refereret paa Sp. 1823—24, hvor det ærede Medlem knytter nogle Bemærkninger til en Udtalelse om Forsvarssagen, som det ærede Medlem siger, at jeg ifølge et Bladreferat har fremsat. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at jeg kan ikke godkende dette Referat af denne Udtalelse, saaledes som den her fremkommer løsrevet. Men det passer mig egentlig meget godt, at det ærede Medlem har fremført dette, for jeg vil gerne have Lejlighed til her ganske kort at referere Hovedtrækkene i de Dele af mit Foredrag, som det ærede Medlem har faaet refereret saa kort; at det ærede Medlem maaske ikke derfor vil være enig med mig i mit Resultat, er noget andet. Men det er saa heldigt, at jeg for en Gangs Skyld holdt et Foredrag nøje efter Manuskript, saa jeg er i Stand til at referere det meget godt. Jeg vil da gøre det saadan, at jeg tager og gør her til mine Ord nogle Afsnit, der refererer sig til de Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte paa Sp. 1824. Jeg vil gerne sige, at jeg stadig staar bag ved den Udtalelse, som den højtærede Forsvarsminister fremsatte ved Forsvarslovenes Fremsættelse her i dette høje Ting, og som jeg ikke behøver at citere her. Og jeg vil derefter gerne sige, at jeg, inden jeg kom til det Afsnit, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har sit Referat fra, gjorde nogle Bemærkninger, som i og for sig var rettet netop til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller direkte, og dem vil jeg gerne gentage her. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at naar han ved en eller anden Lejlighed, jeg husker ikke hvornaar, søgte at starte et Slagord, der lød omtrent saadan: Uden et 1864 intet 1920, saa vil jeg gerne sige, at hvis dette skal forstaas saaledes, at det Blod, der flød i 1864, var en nødvendig Forudsætning for Genforeningen i 1920, saa maa dette være forkert.

Tror det ærede Medlem for Alvor, at

de Herrer Wilson, Clemenceau og Lloyd George, da de sad i Versailles, havde Interesse for at lære europæiske Smaastaters dem ganske ligegyldige Historie at kende? Nej, det, som var det afgørende der, var, at i første Række skulde Tyskland aflevere Strækninger, der var beboet af fremmede Nationaliteter, til de Lande, hvor disse Nationaliteter hørte til, og derfor fik vi Sønderjylland tilbage, og det havde vi faaet, uanset om vi havde mistet det paa den ene eller den anden Maade i 1864.

Jeg gjorde derefter gældende i dette mit Foredrag, at den Forsvarsordning, som nu kritiseres saa stærkt, har den Lighed med alle forudgaaende Forsvarsordninger, at de er blevet kritiseret nøjagtigt ligesaa-dan. Der er paa det Punkt ingen Adskillelse fra 1909-Ordningen. Den blev kritiseret dengang af de sagkyndige som absolut utilstrækkelig. Og maa jeg nu, da det ærede Medlem Hr. Brorsen er her i Salen, skyde den parentetiske Bemærkning ind: Hvordan mon egentlig det ærede Medlem Hr. Brorsen havde haft det, hvis der var kommet en Krise i September 1928 i Europa, ligesom der kom i September i Aar? Hvordan var det ærede Medlem forberedt dengang med den Forsvarsordning, som hans Parti havde Medansvaret for, fra 1922? Det var ganske interessant engang at faa en fordomsfri Fremstilling af det. Men jeg vender tilbage til det andet og siger, at denne Ordning fra 1909 var kritiseret akkurat lige saa stærkt, som senere Ordninger er blevet det. Men den fra 1909 slog til, og den nuværende Ordning vil ogsaa slaa til, naar den bliver anvendt i den Udstrækning, som den egner sig til. Og dør gjorde jeg opmærksom paa, at siden Verdenskrigen brød ud, er de fremmede Magter blevet langt stærkere og vore fysiske og militære Muligheder ikke væsentligt større, og jeg sagde derfor, at i heroiske Sind kan dette virke pinligt, men det skal og maa siges, at over for en Stormagt er vi magtesløse, og derfor bør vi ikke foretage uforsvarlige Handlinger. Men jeg fortsatte med at sige, at vil en Stormagt betvinge os, skal vi være saaledes stillet, at den maa vide, at passende Handling maa sættes bag Truslerne. Vil en Stormagt ødelægge af en eller anden Grund militære eller civile Værker i København ved Luftbombardement, skal vi være saaledes stillet, at den maa vide, den maa stille virkelige Magtmidler bagved. Men stilles de til Disposition i fornødent Omfang, som en Stormagt kan, ja, da er det, jeg siger, at da er vi magtesløse. Dør var det, jeg saa bagefter sagde, at det